

UN DEBAT CARDINAL DEL NACIONALISME POLÍTIC VALENCIÀ

UPV: ¿sola o acompanyada?

Dissabte 13 de setembre se celebrarà a València una Assemblea de País de la Unitat del Poble Valencià. Aquest òrgan intern pot prendre una decisió inèdita en la història d'UPV: convocar una Conferència Extraordinària. Els termes i la dinàmica del cardinal debat en què està sumida UPV així ho auguren. De tot plegat, ara en parlen destacats membres de la direcció d'Unitat.

N. Portaceli

El debat que s'ha encetat en el si d'UPV és, en part, un vell debat. Pactar, o no pactar, amb Izquierda Unida, tant a les eleccions generals com a les autonòmiques, ha estat motiu central de discussió dins d'UPV durant prop d'un any i mig. La II Conferència (gener, 86; la primera, i constituent, es va realitzar el desembre del 84), en decidir per majoria presentar-se en solitari en les dues ocasions, pareixia haver tancat el tema. No ha estat així.

El Consell Polític (CP) del dia 5 de juliol (en els comicis de juny, UPV va aconseguir 41.000 vots a tot el País Valencià) va acordar, per majoria, obrir un debat al si d'UPV entorn de tres eixos: 1) ¿Quin és el projecte polític d'UPV? 2) ¿Com construir el País Valencià? 3) ¿Com anar a les properes eleccions?... (és a dir, la qüestió dels possibles pactes amb IU). Un sector del CP va votar en contra d'aquesta resolució «per considerar políticament perniciosos reobrir, per iniciativa del Consell, el punt 3» (Document de discussió per a l'Assemblea coordinat per Pepa Chesa).

La mateixa ponent sintetitza les raons d'aquesta posició crítica: «Resulta una mica difícil resumir en poques paraules els punts en què fonamentem la nostra actitud contrària a reobrir l'apartat sobre el *ditxós* pacte. Intentem-ho, però: 1) Obrir ara un debat sobre aliances per a les autonòmiques equival a no reconèixer la validesa d'una decisió presa en Conferència fa uns pocs mesos. 2) Aquest cagadubtisme —no, sí, no...— provoca, de cara a l'exterior i a l'interior d'UPV, una evident desconfiança en el futur del propi projecte polític, una sensació d'estar perpètuament pendents d'altres forces. 3) Aquesta decisió implica una acceptació de «culpa-

bilitat» i de reconeixement d'un error «antiunitari», la concentració de tot el treball polític d'UPV en aquest suat debat i la paràlisi a pocs mesos vista de les autonòmiques i locals».

«Tot ben garbellat, una decisió tan greu que nosaltres consideràvem que només tenia sentit si venia avalada per la majoria de l'organització, expressant la seua opinió real a través dels òrgans de democràcia interna —l'Assemblea de País. Al meu parer, el Consell ha esvarat políticament reobrint aquest debat».

Per la seua banda, **Gustau Muñoz**, firmant del document pro-pacte coordinat per Josep Lluís Blasco, valora la decisió de manera força distinta: «En primer lloc, crec que el pacte, o la seua possibilitat, és una qüestió que ja està en discussió en el carrer, en molts

Andreu Banyuls: «Nosaltres no volem la integració».

àmbits plurals; per tant, no és estrany que siga també el nostre objecte de discussió. Cal, però, desdramatitzar la qüestió. No és un problema de vida o mort, sinó d'adaptar la tàctica a les circumstàncies».

I prossegueix: «En segon lloc, i al

capdavant, l'aliança electoral amb Esquerra Unida no és més que un assumpte de sentit comú. El pacte és l'única possibilitat de trencar la situació de bloqueig en què estem, d'introduir una veu diferent a les Corts valencianes, a fi de discutir l'hegemonia del PSOE i de contrarestar els blaversos. Abans de les darreres eleccions ja ningú no es va plantejar un optimisme desmesurat, però ara ens hem adonat que hi ha uns interessos de país que fan necessari deixar a una banda els dogmatismes. La UPV ha de demostrar en el parlament que és un instrument útil. I en el parlament es pot donar suport a coses tan importants com la Universitat, o la Unió de Lladors i Ramaders, o les iniciatives dels ajuntaments i comarques».

En aquest mateix sentit s'expressa per a EL TEMPS **Andreu Banyuls**, també signant del document de Blasco: «Crec que després dels darrers resultats electorals, UPV ha de discutir, a nivell de tota la militància, com és presentarà a les properes eleccions. Pel que fa a la meua posició personal, em pense que és possible establir un pacte electoral conjuntural per tal que la UPV arribe al parlament autonòmic, sense que això supose la integració de la nostra formació política dins d'una altra organització com Esquer-

Vint-i-set

N. Portaceli

El debat en què està immersa la UPV està sent vehiculat a través de dues ponències elaborades per membres del Consell Politic, la direcció d'Unitat. La primera, coordinada per Josep Lluís Blasco (València), titulada «Per una intervenció política ara i ací» és, malgrat el ferm posicionament antipacte de Blasco en la II Conferència de fa 9 mesos, una defensa explícita del pacte UPV-IU per a les autonòmiques.

Així mateix, s'han adherit a aquest document els components del CP que enumerem: Doro Balaguer (València), Andreu Banyuls (Gandia), Pere Mayor (València), secretari d'organització alliberat d'UPV, Pere Beneyto (València), Consol Castillo (València), Francesc Baixauli (Alicàsser, Horta Sud), Gustau Muñoz (València), Josep Duart (València) i Vicent Àlvarez (València).

La ponència antipacte ha estat

coordinada per Pepa Chesa (Oliva, la Safor), duu el títol «UPV: un debat crucial», i ha rebut el suport dels següents companys de direcció; Vicent Pitarch (Castelló), Joan Francesc Mira (Castelló), Paca Sevilla (Altea, Marina Baixa), Josep Castinyeira (Silla, Horta Sud), Rafael Menezo (Castelló), Vicent Sansano (Elx), J. D. Bustos (Alacant), Rosa Roig (Sueca, Ribera Baixa) i Ximo Albinyana (Museros, Horta Nord).

Jaume Iborra (Xàbia, Marina Alta) i Segon Lluís Plavi (Vila-real, Plana Baixa) han declarat a EL TEMPS estar contra el pacte, tot i no adherir-se al document de Pepa Chesa. Aureli Ferrando (Castelló) i Ximo Sorolla (Borriana, Plana Baixa) s'abstindran, diuen, a l'hora de les votacions. Vicent Lerma (València) i Enric Morera (València) no s'han definit encara. I EL TEMPS no ha pogut localitzar Valerià Canuto (Nules, Plana Alta). □

ra Unida. Nosaltres no volem la integració. La dissolució pràctica del nacionalisme polític valencià seria haver d'esperar quatre anys més, a unes altres eleccions, per iniciar el treball polític, per començar a resoldre els problemes».

«No puc dir que siga impossible que, presentant-nos a soles, no puguem aconseguir ser presents al parlament, però personalment no crec que traguem cap diputat, i és des d'aquest convenciment que estic pel pacte. Plantejar la UPV com una organització de resistència ja no té sentit. El nacionalisme polític s'ha de plantejar com una organització amb capacitat d'estar a les institucions. Ha de ser, en resum, una organització política i fer política».

Paca Sevilla, firmant del document antipacte de Pepa Chesa, veu d'una altra manera els termes del debat, i de la pròpia posició: «Alguns companys pro-pacte pretenen presentar-nos els antipacte com un «moviment municipalista», no polític, com si nosaltres no volguéssim fer «política» (traure diputats). Si municipalista vol dir que ens sembla primordial articular un teixit político-municipal nacionalista, bé ens ho poden dir. I, n'estic

Paca Sevilla: «Volem diputats, però els volem nostres».

convençuda, estarem fent ja política. Però si «municipalistas» significa que no volem diputats, és fals: volem diputats, però els volem nostres, no satel·litzats pel PCE, i per a això, l'únic camí és presentar 140 candidatures locals».

«Això és possible. Per organització, per vots, un pla de treball ben estructurat d'ací a les eleccions comunes, dut a cap amb il·lusió i amb confiança en el futur independent del nacionalisme polític valencià, faria possible aquestes 140 llistes. I amb elles —les candidatures municipals multipliquen per quatre o més el vot autonòmic respecte a l'estatal—, superar la barrera del 5 per cent seria, no tan sols possible, sinó molt probable.»

«Optimista, jo? Acabada de constituir la UPV vam passar dels 18.000 vots de les generals del 82 als 60.000 de les autonòmiques del 83, només presentant quaranta-i-poques llistes locals. ¿Tan inconcebible és que una UPV bastant més implantada puga passar de 41.000 vots d'unes generals als 100.000 vots autonòmics necessaris, si preparem totes aquestes candidatures municipals i ens traiem de damunt aquesta deplorable imatge de perdedors històrics que ens volen encolorar uns i altres?»

Vicent Pitarch, pel seu cantó, fa costat a aquesta opinió antipacte i pro-independència d'UPV: «Contra la moral de derrota, no és una moral

J. Francesc Mira: «No som un ingredient del camp comunista».

de resistència el que nosaltres proposem, sinó una moral de coherència nacionalista. En aquest sentit, l'organització del nacionalisme polític valencià no pot aliar-se electoralment amb IU per una senzilla, i tanmateix, poderosa raó: IU és una coalició espanyolista. No és una desqualificació. És una definició. Espanyolista d'ideo-

logia, de programa, d'estratègia, de marc polític, de llengua, de pràctica... D'esquerres, demòcrata, més o menys respectuosa amb la realitat nacional del nostre país, però espanyolista.»

«Tampoc des de la perspectiva de construcció d'una «nova esquerra» al País Valencià —nacionalista, ecopacifista, radical...— és fàcil justificar cap tipus de pacte amb IU. Durant la passada campanya electoral, el company **Ernest Garcia**, cap de la nostra llista per València, va caracteritzar aquest estrany conglomerat que és IU com a paleoesquerra. No hi insistiré.»

Pere Beneyto discrepa d'aquest parer: «Pense que, amb el pacte, es tractaria de fer possible una intervenció política sense renunciar als principis que donen sentit a la UPV; al contrari, l'acord electoral possibilita que tinguen una realitat pràctica. No crec que un hipotètic pacte puga anul·lar els principis nacionalistes, ecopacifistes, igualitaris de la UPV a través de qualsevol altra maquinària política. Es tractaria, exclusivament, d'un pacte instrumental.»

«Constatem que som representants d'un sector minoritari, sí, però tampoc no podem malbaratar les ànsies de la immensa majoria del nostre electorat una altra vegada. És qüestió de donar-los una eixida, de deixar de ser una força testimonial. Si UPV tingués

representació parlamentària, seria el referent polític possible i necessari per a permetre una retroalimentació d'aquells moviments socials —universitaris, sindicals, veïnals...— sotmesos ara a una operació d'asfíxia per part del PSOE governamental. Res d'oportunisme, la necessitat del pacte naix de les necessitats del país.»

Joan Francesc Mira, al seu torn, comenta el caràcter instrumental de l'acord electoral amb IU: «Si UPV aprovàs d'iniciar la negociació propactes, ens trobaríem immersos en un mercadeig —programàtic, de llocs en les llistes— que paralitzaria l'organització durant els pròxims decidius mesos. I, al capdavall, trobar-nos que el pacte no és possible. Una hipòtesi a no desdenyar que seria liquidacionista per a la UPV. Això sí, com diu Blasco en el seu paper: «La negativa d'EU a un acord de conveniència electoral faria molt difícils de creure les seues intencions respecte a l'esquerra valenciana i al País Valencià». Ara, posar en perill la UPV per comprovar les intencions del PCE quant a aquest objectiu, potser és excessiu.»

«A més, per molt tàctic que siga el pacte, implicaria considerar el nacionalisme valencià com un ingredient ideològic més del camp comunista, amb el que això significa de compartir

la crisi del PCE. Confinaríem socialment el missatge d'UPV, perdríem el suport electoral no pro-PCE, desapareixeria l'espai electoral propi del nacionalisme, que amb UPV comença a construir-se. I com les eleccions europees sembla que seran alhora que les autonòmiques i locals, ens podrem trobar en la delicada situació de votar —i fer votar!— UPV a les municipals, IU (UPV) a les Corts valencianes, i a les europees... no se sap, perquè els partits nacionalistes amb els quals mantenim contactes —EE, PSM...— no pactaran amb una opció amb vinculacions espanyolistes.»

Pere Mayor dissenteix, també, en aquest últim punt: «Pel que fa a les aliances amb altres forces nacionalistes d'arreu l'estat amb les quals s'ha establert en algunes ocasions una col·laboració —Esquerra Republicana, Esquerda Galega, Euskadiko Esquerda...— he de dir que no es poden ressentir pel nostre pacte amb Izquierda Unida. Ells saben que és la UPV qui ha de decidir el que fa, i ens han aconsellat, a més, que fem el possible per entrar en les institucions com siga.»

«Òbviament, ha de ser una Conferència Extraordinària el marc del debat. Un debat ja àmpliament estès entre les bases, entre la direcció, entre els simpatitzants. De tota manera, espere que aquest debat serà el menys crispat possible, que tampoc no ens ho juguem tot». I per tal de col·laborar en aquest clima de distensió que es vol per al debat, **Gustau Muñoz** opina: «No, no crec que la UPV pugui desintegrar-se. La història està plena de pactes, no cal espantar-se tant. Jo crec que els majors enemics del pacte són precisament els interessats a mantenir l'*status quo* polític i cultural actual.»

Vicent Pitarch, enemic del pacte, poc interessat a mantenir l'*status quo* valencià, relaxat, ens fa: «La Unitat és una fita històrica i irreversible del nacionalisme valencià. Anirem a la Conferència Extraordinària perquè només ella pot aclarir definitivament el nostre projecte polític, les ambigüitats del qual expliquen, sospite, el sobtat canvi d'opinió d'alguns companys, i la permanent pressió pro-pacte d'altres. La UPV eixirà d'aquest debat més carregada de futur, més reforçada, més unitària». I conclou **Pere Beneyto**, rotund: «És imprescindible deixar clara la voluntat explícita que «guanye» qui «guanye» hem de continuar treballant tots junts». Amén. □

6ª TROBADA DE MÚSICA DEL MEDITERRANI

setembre-1986

CONCERTS

Dia 10: 22.45 h. Església de la Companyia, costat de la Llotja.

LA VEU AL MEDITERRANI

Cants lliures del Mediterrani amb IOTA BEI (Grècia) R. SLUIS (Anatòlia i Balkans) T. CALVISI (Itàlia) H. EL MASRI (Tunis) M. GIL (País Valencià) A. BEN BICH (Marroc) J. BELLEZ (País Valencià).
Polifonies amb els AUROROS de N.S. DEL CARMEN (Murcia) i VALL D'UIXÓ.

Dia 11: CÀNEM (País Valencià)/IOTA BEI (Grècia).

Dia 12: AL KINDI (Egipte)/CALGIJA (Balkans i Anatòlia).

Dia 13: RITMIA (Itàlia)/MARE INTERNUM (País Valencià).

Concerts dies 11, 12 i 13 a la Plaça Portal Nou, a les 23.00 h. (Falla Na Jordana).

TOTES LES NITS, menjars mediterranis al carrer Salvador Giner, 3 i 5 (Falla Na Jordana), TOTA LA SETMANA, al mateix lloc, exposició de cartells, fotografies, instruments i discs del Mediterrani.

ACTIVITATS PARALLELES

Dia 11: Presentació Disc Trobada 85/Disc «Cançons de Jmà-el-Fnà» (Muluk el Hwa)/Fonoteca de Materials.

Dia 12: Vídeo Trobada 85/Vídeo-clip Al Tall-Muluk el Hwa/Vídeo Pete Seeger and The Weavers (Lincoln Center, cinquentenari de la guerra civil espanyola).

Dia 13: Taula redona «Recuperació i reciclatge de la Música Tradicional» amb V. Torrent, W. Swets, A. Weber, M. Luna i d'altres.

Totes les activitats paral·leles al Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de València, a les 19.30 h.

D'ALTRES CONCERTS

Dia 7: Carlet, RITMIA. 23 h., P. d'Espanya
Dia 12: Benidorm, RITMIA. 22 h., C. Gambó
Picassent, RITMIA/SALPICAO. 21.30 h., **Dia 18:** Ribarroja, IOTA BEI. 20 h., Llar del Jubilat
El Pavelló
Dia 9: Elda, RITMIA/SALPICAO. 22.30 h., P. Castellar **Dia 19:** Benidorm, IOTA BEI. 22 h., C/. Gambó
Dia 11: Murcia, AL KINDI/MUSICS DEL NILO. **Dia 27:** Vall d'Uixó, LLUÍS MIQUEL/SALPICAO.
22.30 h. Auditori Municipal

Organitza: Excm. Ajuntament de València

Patrocinen: Generalitat Valenciana.

Conselleria de Cultura, Educació i Ciència

Excm. Diputació Provincial de València.